

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	7Cdo/77/2015
Identifikačné číslo spisu:	1112243538
Dátum vydania rozhodnutia:	27.01.2016
Meno a priezvisko:	JUDr. Lubor Šebo
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2016:1112243538.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v dedičskej veci po poručiťovi W.L., narodenom XX. augusta XXXX, zomrelom XX. septembra XXX.X, naposledy bytom Z.Z. o návrhu navrhovateľiek 1/ O. C. O., bytom XXXX Brookfield Drive, Thousand Oaks, CA XXXXX, USA a 2/ P. M. C., bytom Y., obe zastúpené Mgr. Mariánom Fridrichovským, advokátom, so sídlom v Bratislave, Tallerova č. 7, o dodatočné prejednanie novobjaveného dedičstva, vedenej na Okresnom súde Bratislava III pod sp. zn. 30 D 50/2013, o dovolaní dedičiek proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave z 28. apríla 2014 sp. zn. 9 CoD 4/2014, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a .

Odôvodnenie

Okresný súd Bratislava III uznesením zo 16. januára 2014 č. k. 30 D 50/2013 - 44 zastavil konanie. Určil odmenu súdneho komisára JUDr. Evy Imrišovej vo výške 17,76 Eur a zaviazal účastníčky konania na náhradu trov konania každú vo výške 8,88 Eur v lehote 3 dní na účet súdu. V konaní sa dedičky žiadali o prejednanie novoobjaveného dedičstva po poručiťovi a to nehnuteľností uvedených na liste vlastníctva č. XXXX pre katastrálne územie S., parcely registra „C“ evidované na katastrálnej mape ako parcely č. 4416/1 vinice o rozlohe 1,482 m², parcely č. XXXX/X vinice o rozlohe 742 m², parcely č. XXXX/X vinice o rozlohe 463 m² a parcely č. XXXX/X vinice o rozlohe 885 m², kde ako výlučný vlastník je vedený J. titulom rozhodnutia PU č.* 70/95/PU/3 z 3. januára 1996. Z výpisu z pozemknoknížnej vložky č. XXXXX pre katastrálne územie N., so zápisom pozemku parcelného č. XXXXX/X. les a lúka vo výmere 3.672 m² mal preukázané, že na strane B. Vlastníctvo pod položkou 1 zápis z 8. októbra 1943 pod č. 7242 na základe kúpnopredajnej zmluvy z 22. septembra 1943 vlastnícke právo svedčalo na nehnuteľnosť z vl. Č. XXXXX v prospech poručiťľa (W.). Z relácie Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, Archívu hl. mesta Slovenskej republiky Bratislavy mal preukázané, že v Zozname skonfiškovaných pozemkov v katastrálnom území Bratislava je parcela č. XXXXX/X označená ako konfiškát bývalého vlastníka W., narodeného XX. V. XXXX, číslo konfiškačného výmeru K - 171/48. Z obsahu Rozhodnutia Konfiškačnej komisie v Bratislave č. K - 171/1948 z 11. júna 1948 vyplynulo, že k 1. marcu 1945 bol poľnohospodársky majetok v rozsahu § 2 nariadenia č. 104/1945 Sb.

N. SNR patriaci vlastníckym právom poručiťovi skonfiškovaný a to bez ohľadu na to, v ktorom katastrálnom území, či v ktorej obci na celom území Slovenska sa tento nachádza. Z uvedeného dôvodu podľa § 104 ods. 1 veta prvá O. s. p. konanie zastavil.

Krajský súd v Bratislave uznesením z 28. apríla 2014 sp. zn. 9 CoD 4/2014 uznesenie súdu prvého stupňa ako vecne správne potvrdil. V plnom rozsahu sa stotožnil s odôvodnením rozhodnutia súdom prvého stupňa, ako sa aj vypořiadal s námietkami navrhovateľiek uvedenými v odvolaní a to uvedením iného krstného mena poručiťa, čo bolo preukázané listinnými dôkazmi - rodným listom poručiťa (č. l. 30 a 29) o správnosti krstného mena ako aj s námietkou, že nešlo o poľnohospodársky majetok, ale nehnuteľnosť mala povahu stavebnej parcely a na poľnohospodársky účel nebola nikdy využívaná. Tu poukázal na predmet kúpy v kúpnej zmluvy, kde nehnuteľnosť je označená ako les a lúka.

Proti uzneseniu odvolacieho súdu podali dovolanie obe navrhovateľky. Prípustnosť dovolania odôvodnili § 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p. (uznesenie odvolacieho súdu má zásadný právny význam po právnej stránke, nakoľko posúdil právnu otázku odlišne od konštantnej judikatúry a odvolací súd právne neprávne posúdil vec) a § 237 písm. f/ O. s. p. (účastníkovi konania postupom súdu bola odňatá možnosť konať pred súdom najmä z dôvodu, že nebola osoba dostatočne identifikovaná). Žiadali, aby dovolací súd rozhodol tak, že poručiť v čase svojej smrti vlastnil na území Slovenska uvedený nehnuteľný majetok a v celom rozsahu zrušil uznesenie odvolacieho súdu, ako aj okresného súdu a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Namietali, že oba súdy sa nedostatočne vypořiadali s identifikáciou osoby, na ktorú sa vzťahuje Rozhodnutie konfiškačnej komisie. Boli toho názoru, že sa v rozhodnutí jedná o inú osobu, s iným menom, hoci rovnakým priezviskom a akademickým titulom. Súdy sa nevypořiadali ani s procesnou podmienkou a to doručením Rozhodnutia, ktoré nemohlo nadobudnúť právoplatnosť, nakoľko nebolo preukázané, že by poručiťovi malo byť doručené. Odvolací súd sa nevypořiadal ani s charakterom sporných nehnuteľností a nesprávne ju právne posúdil. Už pôvodný vlastník F. Z. na nehnuteľnosti nevykonával žiadnu poľnohospodársku, či pôdohospodársku činnosť a jeho cieľom bolo postaviť na nehnuteľnosti rodinný dom. Nehnuteľnosť predal aj s projektom na výstavbu domu a takto ju poručiť kúpil. Namietali tiež, že je sporné, či orgány, ktorým malo byť Rozhodnutie doručené, im aj doručené bolo.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods.1 O. s. p.), po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O. s. p.) zastúpený v súlade s § 241 ods. 1 O. s. p., skúmal bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O. s. p.), či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom.

Dovolanie má v systéme opravných prostriedkov občianskeho súdneho konania osobitné postavenie. Ide o mimoriadny opravný prostriedok, ktorým možno napadnúť právoplatné rozhodnutie (iba) odvolacieho súdu. Dovolanie nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nie je treťou inštanciou, v ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie. Právo na súdnu ochranu totiž nie je absolútne. V záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha obmedzeniam, resp. podmienkam (čl. 46 ods. 4 v spojení s čl. 51 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky). Právo na súdnu ochranu sa v občianskoprávnom konaní účinne zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých občianskoprávny súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania pred občianskoprávnym súdom, vrátane dovolacieho konania. V dovolacom konaní procesné podmienky upravujú ustanovenia § 236 a nasl. O. s. p. (I. ÚS 4/2011).

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O. s. p.). V prejednávanej veci smeruje dovolanie proti uzneseniu odvolacieho súdu. Uznesenia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú uvedené v § 239 ods. 1 a 2 O. s. p. Dovolateľkami napadnuté uznesenie ale nevykazuje znaky niektorého z nich, preto jeho dovolanie podľa § 239 ods. 1 a 2 O. s. p. prípustné nie je.

Prípustnosť podaného dovolania by v preskúmvanej veci prichádzala do úvahy, len ak v konaní došlo k niektorej z procesných vád uvedených v § 237 O. s. p. Podľa tohto ustanovenia je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu (aj uzneseniu), ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát. Z hľadiska prípustnosti dovolania podľa uvedeného ustanovenia nie je predmet konania významný; ak je konanie postihnuté niektorou z vád vymenovaných v § 237 O. s. p., možno ním napadnúť aj rozhodnutia, proti ktorým je inak dovolanie procesne neprípustné (viď napríklad R 117/1999, R 34/1995 a tiež rozhodnutia najvyššieho súdu uverejnené v časopise Zo súdnej praxe pod č. 38/1998 a č. 23/1998). Pre záver o prípustnosti dovolania v zmysle § 237 O. s. p. nie je významný subjektívny názor účastníka konania tvrdiaceho, že došlo k vade vymenovanej v tomto ustanovení; rozhodujúcim je zistenie, že k tejto procesnej vade skutočne došlo.

Navrhovateľky procesné vady konania v zmysle § 237 písm. a/ až e/ a g/ O. s. p. netvrdili a ich existencia nevyšla v dovolacom konaní najavo. Prípustnosť ich dovolania preto z týchto ustanovení nevyplýva.

Podľa názoru navrhovateľiek im postupom súdov bola odňatá možnosť pred súdom konať (§ 237 písm. f/ O. s. p.) tým, že oba sudy sa nedostatočne vyporiadali s identifikáciou osoby, na ktorú sa vzťahuje Rozhodnutie konfiškačnej komisie.

Odňatím možnosti konať sa v zmysle uvedeného ustanovenia rozumie taký zásadný procesný postup súdu, ktorým sa účastníkovi znemožní realizácia tých jeho procesných práv, ktoré mu Občiansky súdny poriadok priznáva za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov (napr. oprávnenia byť prítomný na pojednávaní, vyjadrovať sa k veci, navrhovať dôkazy, podať opravný prostriedok alebo vyjadrenie, v stanovenej lehote urobiť procesný úkon a pod.).

Predmetnému dôvodu dovolania sú vlastné tri pojmové znaky : 1/ odňatie možnosti konať pred súdom, 2/ to, že k odňatiu možnosti konať došlo v dôsledku postupu súdu, 3/ možnosť konať pred súdom sa odňala účastníkovi konania. Vzhľadom k tej skutočnosti, že zákon bližšie v žiadnom zo svojich ustanovení pojem odňatie možnosti konať pred súdom nešpecifikuje, pod odňatím možnosti konať pred súdom je potrebné vo všeobecnosti rozumieť taký postup súdu, ktorý znemožňuje účastníkovi konania realizáciu procesných práv a právom chránených záujmov, priznaných mu Občianskym súdnym poriadkom na zabezpečenie svojich práv a oprávnených záujmov.

Z hľadiska posúdenia existencie procesnej vady podľa § 237 písm. f/ O. s. p. ako dôvodu zakladajúceho prípustnosť dovolania proti rozhodnutiu odvolacieho súdu (v danej veci proti potvrdzujúcemu rozsudku) nie je pritom významný subjektívny názor dovolateľa, že v konaní k takejto procesnej vade došlo, ale len jednoznačné, všetky pochybnosti vylučujúce zistenie, že konanie je skutočne takouto vadou postihnuté, t. j. že nastali skutočnosti v dôsledku, ktorých vada vznikla (prejavila sa) resp. nebola odstránená v postupe - rozhodnutí odvolacieho súdu.

Podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky každý má právo domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd nepatrí ani právo účastníka konania vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (I. ÚS 97/97), resp. toho, aby súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných predpisov, ktorý predkladá účastník konania (II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03).

Obsah práva na spravodlivý súdny proces nespočíva len v tom, že osobám nemožno brániť v uplatnení práva alebo ich diskriminovať pri jeho uplatňovaní, obsahom tohto práva je i relevantné konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Do práva na spravodlivý súdny proces nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04).

Právo na spravodlivý súdny proces neznamená ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami a právnymi názormi (I. ÚS 50/04).

K námietke dovolateľiek, že súdy sa nedostatočne vypořádali s identifikáciou osoby, na ktorú sa vzťahuje Rozhodnutie konfiškačnej komisie, z ktorej vyplýva, že oba súdy nesprávne vyhodnotili dôkazy dovolací súd podotýka, že v zmysle § 132 O. s. p. dôkazy hodnotí súd podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo, včítane toho, čo uviedli účastníci. Nesprávne vyhodnotenie dôkazov nie je vadou konania v zmysle § 237 O. s. p. Pokiaľ súd nesprávne vyhodnotí niektorý z vykonaných dôkazov, môže byť jeho rozhodnutie z tohto dôvodu vecne nesprávne, táto skutočnosť však sama osebe nezakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 O. s. p.

Z ustanovení § 101 ods. 1 a § 120 ods. 1 O. s. p. vyplýva procesná povinnosť účastníka konania tvrdiť skutkové okolnosti, z ktorých odvodzuje svoje právo alebo povinnosť protistrany, a procesná povinnosť označiť dôkazy, ktorými chce preukázať pravdivosť ním tvrdených skutočností. Ide o základné povinnosti účastníka sporového konania. Dôkazné bremeno sa chápe v spojitosti s procesnou zodpovednosťou účastníka konania za to, že v konaní neboli preukázané jeho tvrdenia; táto zodpovednosť sa prejaví v jeho procesnom neúspechu. Zmyslom dôkazného bremena je umožniť súdu, aby rozhodol o veci samej aj v prípadoch nepreukázania určitej skutočnosti, ktorá bola významná pre rozhodnutie podľa hmotného práva. Rozsah dôkazného bremena vyplýva z hmotného práva (z príslušnej hmotnoprávnej normy). V zásade platí, že dôkazné bremeno má ten, komu je podľa hmotného práva na prospech existencia určitej skutočnosti.

Z obsahu spisu je nesporné, že rozhodnutím Konfiškačnej komisie v Bratislave z 11. júna 1948 číslo K - 171/1948, vlastníkov (450 obyvateľov v Bratislave) uvedených v rozhodnutí treba považovať podľa § 1 ods. 1 písm. c/ nariadenia č. 104/1945 Sb. n. SNR v znení čl. I nariadenia č. 64/1946 Sb. n. SNR za zradcov a nepriateľov slovenského národa a ČSR. Následkom tohto poľnohospodársky majetok v rozsahu § 2 nariadenia č. 104/1945 Sb. n. SNR patriaci vlastníckym právom uvedeným osobám je skonfiškovaný ku dňu 1. marca 1945 a to bez ohľadu na to, v ktorom katastrálnom území, či ktorej obci na celom území Slovenska sa tento majetok nachádzal. Pod číslom 414 (str. 8 rozhodnutia) je uvedený W.. Z pozemnoknižnej vložky č. 12003, katastrálne územie N. z kópie originálu a výpisu z listu vlastníctva č. XXXX vyplýva, že 8. októbra 1943 č. 7242 podľa kúpnopredajnej zmluvy vystavenej v Bratislave 22. septembra 1943 bolo vložené vlastnícke právo na nehnuteľnosť Dr. C. J.. Taktiež z kúpnej zmluvy uzavretej 22. septembra 1943 sp. zn. Čd 7242/43 vyplýva, že F. ako predávajúci odpredal W. (bytom N.) ako kupujúcemu vyššie špecifikovanú nehnuteľnosť. Taktiež z knihovnej žiadosti F. zo 6. októbra 1943 vyplýva, že vyššie uvedenú nehnuteľnosť kúpil W. odb. lekár, bytom N.. Z listiny pod názvom „Geburtsschein“ (č. l. 30) v riadku 13 a 14 je uvedený text : „Der Name des Vaters ist richtig

„C.“ und nicht T.“ (v preklade „meno otca je správne C. a nie T.), ktorá listina bola vydaná 7. novembra 1952 k rodnému listu P. narodenej XX. V. XXXX (jednej z navrhovateliek), ktorý bol vystavený Ústredným národným výborom v Bratislave v matrike narodených bývalého matričného obvodu v Bratislave vo zväzku 105 na strane 3 pod číslom radovým 1818 roku 1948, kde v kolonke mena a priezviska otca je uvedené „W.r 45 ročný, lekár, bytom N. Rovnako aj Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky , archív hlavného mesta Slovenskej republiky Bratislavy listom z 26. júna 2013 oznámilo, že v Zozname konfiškovaných parciel (pozemkov) v k. ú. N. je parcela č. 18030/5 bývalého vlastníka W., narodeného XX. V. XXXX označená ako konfiškát (č. konf. výmeru K-171/48). Z uvedeného vyššie je nesporné, že poručiťovo krstné meno bolo „C.“. Tvrdenie, že poručiť v čase vydania rozhodnutia, ktorým bolo deklarované, že došlo ku konfiškovaniu majetku používal krstné meno „M.“ a preto v rozhodnutí ide o inú osobu nemá právne opodstatnenie. Zo žiadnych dôkazov nevyplýva, že by k zmene krstného mena došlo aj vo všetkých úradných listinách dotýkajúcich sa osoby poručiťa. Samotné používanie iného krstného mena bez toho, aby zmena krstného mena bola poznamenaná v rodnom liste samotného poručiťa neznamena, že ide o inú osobu. Na toto nemá vplyv ani rodný list jednej z navrhovateliek. Napokon nesprávnosť krstného mena jej otca (poručiťa) bola úradne opravná. Dovolací súd podotýka, že pri vydaní rozhodnutia vychádzala komisia z listov vlastníctva, kde poručiť mal uvedené krstné meno „C.“. Ak by poručiť začal úradne používať krstné meno „M.“ po zápise vlastníctva do pozemkovej knihy, bolo jeho povinnosťou aj tento údaj dať opraviť, ak došlo k úradnej zmene jeho krstného mena. Dovolací súd dospel k záveru, že oba sudy vykonali šetrenie v dostatočnom rozsahu za účelom identifikácie osoby poručiťa.

So zreteľom na uvedené dospel dovolací súd k záveru, že dovolateľky neopodstatnene vyvodzujú existenciu procesnej vady konania v zmysle § 237 písm. f/ O. s. p.

K dovolacej námietke navrhovateliek, že oba sudy sa nevyporiadali sa ani s procesnou podmienkou a to dorúčením rozhodnutia, ktoré nemohlo nadobudnúť právoplatnosť, nakoľko nebolo preukázané, že by poručiťovi malo byť dorúčené, ako aj sa nevyporiadal s charakterom nehnuteľnosti a nesprávne ju posúdil, dovolací súd v tejto súvislosti na námietku spochybňujúcu nesprávnosť skutkových zistení, uvádza, že v zmysle ustanovenia § 241 ods. 2 O. s. p. dôvodom dovolania nemôže byť samo osebe nesprávne skutkové zistenie. Dovolanie totiž nie je „ďalším“ odvolaním, ale je mimoriadnym opravným prostriedkom určeným na nápravu len výslovne uvedených procesných (§ 241 ods. 2 písm. a/ a b/ O. s. p.) a hmotnoprávných (§ 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p.) väd. Preto sa dovolaním nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi prvého a druhého stupňa, ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania.

Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

Nesprávne právne posúdenie veci je síce relevantným dovolacím dôvodom (rovnako ako tzv. iná vada konania podľa § 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p.), samo osebe ale prípustnosť dovolania nezakladá (nemá základ vo vade konania v zmysle § 237 O. s. p. - nespôsobuje zmatečnosť rozhodnutia). I keby tvrdenia dovolateľa boli opodstatnené (dovolací súd ich z uvedeného aspektu neposudzoval), dovolateľom vytýkaná skutočnosť by mala za následok vecnú nesprávnosť napadnutého rozhodnutia, nezakladala by ale prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O. s. p. V dôsledku toho by posúdenie, či odvolací súd (ne)použil správny právny predpis a či ho (ne)správne interpretoval alebo či zo správnych skutkových záverov vyvodil (ne)správne právne závery, prichádzalo do úvahy až vtedy, keby dovolanie bolo procesne prípustné (o taký prípad ale v prejednávanej veci nešlo). Z podaného vyplýva, že Najvyšší súd Slovenskej republiky za opísaného stavu veci nemohol (nesmel) v dovolacom konaní postúpiť do ďalšieho štádia prieskumu a podrobiť skúmaniu správnosť právnych záverov odvolacieho súdu, ani

vecne riešiť to, či konanie nie je postihnuté tzv. inými vadami konania a či tieto prípadne mali za následok vydanie nesprávneho rozhodnutia vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p.). Po zistení procesnej neprípustnosti dovolania má Najvyšší súd Slovenskej republiky povinnosť takéto dovolanie bez ďalšieho odmietnuť (§ 243b ods. 5 v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O. s. p.); nemá možnosť zaoberať sa vecnou správnosťou napadnutého rozhodnutia.

Dovolací súd na záver, napriek uvedenému vyššie dodáva :

Podľa § 1 ods. 1 písm. a) nar. č. 104/1945 Zb. SNR sa s okamžitou platnosťou a bez náhrady konfiškujú pre účely pozemkovej reformy pôdohospodársky majetok na území Slovenska, ktorý je vo vlastníctve okrem iného aj osôb nemeckej národnosti bez ohľadu na štátnu príslušnosť.

Podľa § 1 ods. 5 nar. č. 104/1945 Zb. SNR pre posúdenie príslušnosti k nemeckej alebo maďarskej národnosti je rozhodujúcim najmä jazyk používaný v rodinnom styku, alebo príslušnosť k maďarskej alebo nemeckej politickej strane po 29. septembri 1938, alebo priznanie národnosti pri niektorom sčítaní ľudu po roku 1929.

Rozhodnutím Konfiškačnej komisie v Bratislave z 11. júna 1948 číslo K - 171/1948 konfiškačná komisia rozhodla, že V. V. a 449 spol. obyvateľov v Bratislave treba považovať podľa § 1 ods. 1 písm. c/ nariadenia č. 104/1945 Sb. n. SNR v znení čl. I nariadenia č. 64/1946 Sb. n. SNR za zradcov a nepriateľov slov. národa a ČSR. Následkom tohto poľnohospodársky majetok v rozsahu § 2 nariadenia č. 104/1945 Sb. n. SNR patriaci vlastníckym právom uvedeným osobám je skonfiškovaný ku dňu 1. marca 1945 a to bez ohľadu na to, v ktorom katastrálnom území, či ktorej obci na celom území Slovenska sa tento majetok nachádzal.

Z uvedeného teda vyplýva, že dotknutým konfiškačným rozhodnutím č. K-171/1948 z 11. júna 1948, nebolo rozhodnuté o konfiškácii majetku dotknutých osôb ako takej, pretože konfiškácia nastávala ex lege.

Dovolací súd podotýka, že súdy mohli konfiškačné rozhodnutie preskúmať len z hľadiska existencie právomoci správneho orgánu na jeho vydanie v súlade s v tej dobe účinnými právnymi predpismi, nie však jeho zákonnosť, pretože v danom prípade nešlo o žalobu o preskúmanie zákonnosti správneho rozhodnutia (nešlo o správne súdnictvo, ale ide o prejednanie novoobjaveného majetku, teda konanie o dedičstve pozn.). Teda platí prezumpcia jeho správnosti. Skutočnosť, že rozhodnutie nebolo prípadne doručené osobu nemá za následok ničotnosť nulu konfiškačného rozhodnutia. Okresný súd ako všeobecný súd teda nie je oprávnený preskúmať navrhovateľkami tvrdené skutočnosti.

K námietke, že sa súdy nevyporiadali s charakterom nehnuteľnosti odvolací súd podotýka, že pre posúdenie charakteru nehnuteľnosti (o čom svedčí aj ustálená súdna prax ako aj posudzovanie charakteru nehnuteľnosti v zmysle reštitučných zákonov) bolo a je rozhodujúci zápis v pozemkovej knihe (v súčasnosti v katastri nehnuteľností). Nehnuteľnosť v pozemkovej knihe bola zapísaná ako les a lúky a aj v súčasnosti spôsob využívania pozemku je, na ktorom sa pestuje vinič, alebo pozemok vhodný na pestovanie viniča, na ktorom bol vinič dočasne odstránený.

Nakoľko v prejednávanej veci nemožno prípustnosť podaného dovolania vyvodiť zo žiadneho ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku, Najvyšší súd Slovenskej republiky ho v zmysle § 243b ods. 5 O. s. p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O. s. p. odmietol. Riadiac sa právnou úpravou dovolacieho konania, otázkou vecnej správnosti napadnutého rozsudku odvolacieho súdu sa nezaoberal.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.